

de

EGLUTÈ

1974 SPALIS

EGLUTĖ

1974 SPALIS

“Eglutės” redakcija pasilieka sau teisę gautą medžiagą trumpinti ir taisyti pagal savo nuožiūrą. “Eglutėje” talpinamas pasakas bei piešinius prašome kitur nespausdinti be redakcijos leidimo.

turinys

- 3 RUDENĖLIS, R. Jotvingytė
- 4 SIELŲ MIŠKAS, K. Skalbė
- 11 BOSTONO LIT. MOKYKLOS MOKINIŲ RAŠINIAI
- 14 KODĖL POLICIJA RADO TIEK MAŠINŲ DUOBĖJ, E. Tošė
- 19 GALVOSŪKIAI, A. Mironas (Atsakymai 18 psl.)
- 20 JONUKO ŠVARKELIS, Lietuvis
- 22 BAILYS, V. Abromaitis
- 26 KALĖDŲ SENELIO APSILANKYMAS, I. Regienė

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis
- A. Sutkuvienė — 4-10
- R. Čereškaitė — 14-17
- R. Karosaitė — 20, 21
- J. Kiburas — 22, 23, 24
- P. Osmolskis — 28
- A. Sruoginienė — 32

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

RUDENĖLIS

Ritonė Jotvingytė

**Rudenėlis — keistas dėdė,
Klevo lapą margai rėdė
Ir bematant į trimitą
Pustė vėjus ramta-rita.**

**Į jo baisiai liūdną puotą
Raganėlė jojo šluota,
Susiraukus, prasižiojus,
Voro tinklą išvyniojus.**

**Rudenėlis — piktas dėdė,
Žalią pievą baltai rėdė,
Kol į šalį nematyta
Skrido paukštės ramta-rita.**

SIELŲ MIŠKAS

Karlis Skalbė

Iš latvių kalbos sulietuvino Povilas Gaučys

Paruošė E. J.

Motina ir sūnus išėjo iš miško. Motina nešė glėbį žolės, o greta kiceno ir mažas jos berniukas. Smagus ir linksmas buvo berniukas. Virš jo kepuraitės nublukusio snapelio, kyšojo kelios gėlytės. Motina — jo paguoda ir glamonė, buvo šalia! Ji — svar-

biausia jo gyvenimo dalis. Net ir tada, kai sutrenkęs basų kojų pirštus iš skausmo cypdavo, prisiglaudus prie jos, sumažėdavo skausmai ir nudžiūdavo ašaros.

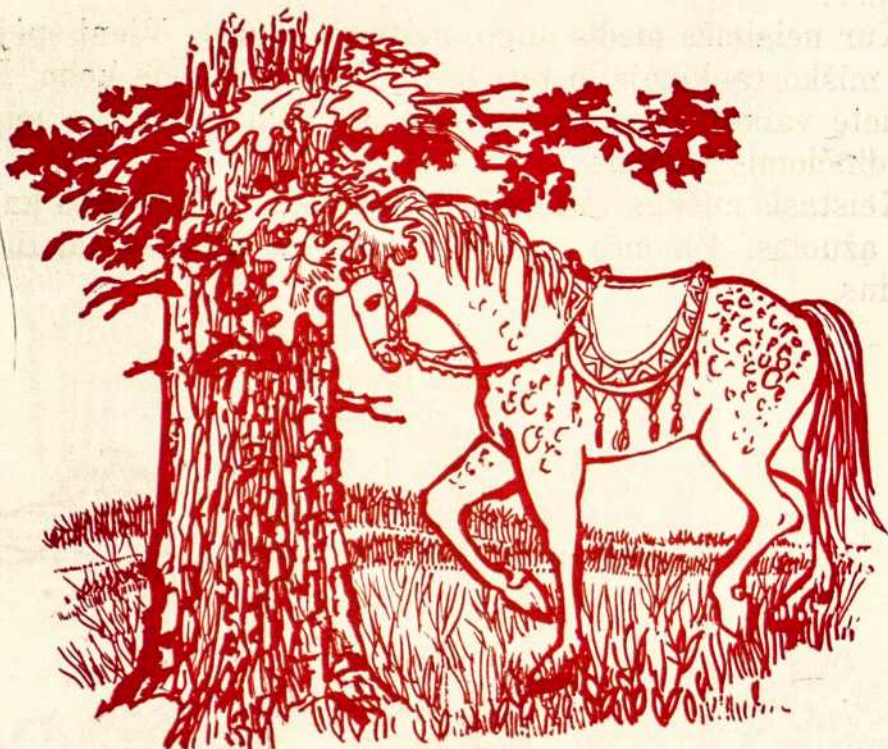
Motina ir sūnus ėjo pro mišką, kuriame augo beržai, epušės, eglės ir kadugiai. Tame miške augo ir vienas labai keistas medis. Keistas buvo dėl to, nes turėjo burtų jėgą. Kiekvienas, kuris prie to medžio prisiglausdavo, pavirsdavo medžiu, ar krūmu...

Kur nelaimės medis augo, nežinojo niekas. Vieni spėjo, kad auga miško tankmėje, o kiti buvo tikri, kad prie kelio. Prie jo prisilietę vaikai, tapdavo krūmais, seneliai beržais, o merginos — žydinčiomis ievomis.

Keistasis miškas vadinosi Sielų mišku. Sielų miško kalnelyje augo ąžuolas. Žmonės pasakoja, kad tas ąžuolas tai užburtas karalius.

Apie ąžuolu virtusį karalių, žmonės pasakoja taip. Karalius išėjo į medžioklę ir paklydo. Palydovai pūtė ragus ir trimitavo visą naktį, bet karalius neatsiliepė. Tik kitą dieną, kalnelyje prie didelio ąžuolo rado karaliaus žirgą. Žirgo nuo ąžuolo nuvesti palydovams nepavyko...

Sielų miškas, nors jame ir augo toks keistas medis, buvo ne tik gražus, bet jame buvo ir smagu. Linksmi tenai šlamėjo medžių lapai, skambėjo garsiai paukščių giesmės ir gaudė medžioklės ragai.

Įėję į Sielų mišką, apie nelaimės medį žmonės negalvodavo. O tuos, kurie jame dingdavo, pamiršti sekėsi greit.

— Jau vakarėja. Tiesiausias kelias į namus, per mišką, — galvojo motina ir, paraginusi sūnų, — “skubėkime”, — pasuko miško taku.

Skubėdama, motina nepamatė medžio šaknies. Užkliuvo ir parpuolė. Jos rankos atsileido ir žolė, kurią nešė glėbyje, išsi-
barstė.

Motina pasikėlė ir, ieškodama atramos, prisiglaudė prie ber-
žo. Tą pačią akimirką, ji pajuto, kad pradeda į medį įaugti.

— Mama, mama! — suriko berniukas.

Ji priglaudė sūnų prie savęs.

— Eime, mama, namo! Eime! — norėdamas mamą išgelbėti,
kartojė berniukas.

Bet eiti ji jau negalėjo. Jos kojos pavirto medžio šaknimis.

Berniukas nežinojo, ką daryti. Nusiminęs žiūrėjo į motinos
veidą, kuriame buvo siaubas ir kančia. Norėdamas ją paguosti,
į jos ranką įdėjo žemuogių, bet ranka atsigniaužė.

— Gerti! — paprašė motina.

Berniukas nubėgo prie šaltinio. Prisėmęs į kepurę vandens, skubėjo pas mamą, bet jį vandens nuryti jau negalėjo. Žiūrėdamas į sūnų, tarė:

— Žmonės sako, kad meška turi kirvį, kuriuo galima nukirsti nelaimės medžio burtus. Bet, tu sūnau, neik.

— Eisiu, — pasakė jis ir nubėgo į mišką, ieškoti meškos.

— Kur bėgi ir kodėl toks piktas esi? — paklausė jam pažįstamas paukščiukas.

— Ieškau meškos. Man reikia jos užburto kirvio, — atsakė jam berniukas.

— Nebūk kvailas! Neik. Meška tave prarys! — šaukė paukščiukas.

Mešką berniukas surado ir paklausė:

— Meškute, meškute, jei turi, paskolink man savo kirvį.
Mano mama įaugo į medį.

— Negaliu, vyruti, negaliu.

— Kodėl?

— Aš to kirvio neturiu, — atsakė jam meška.

— Tai kas jį turi? Kas?

— Girdėjau, kad tokį kirvį turėjo saulė, bet dabar ir ji jo neturi. Girdėjau, kad jį atidavė griauštiniai, o griauštinis smogė juo į ąžuolą.

— Į kurį? Miške daug ąžuolų...

— Saulė man sakė, kad griauštinis pamiršo į kurį.

Nusiminęs berniukas grįžo pas motiną. Jis įsikibo į beržo kamieną ir verkė, verkė.

— Mama, apkabink mane! Apkabink! — raudėjo jis.

— Aš negaliu tavęs apkabinti. Mano rankos jau pavirto į šakas, — atsakė motina.

Prisiglaudęs prie motinos, kurios plakančią širdį vis dar girdėjo, sūnus paklausė:

— Ar myli mane, mama? Ar myli?

— Aš jau ir mylėti negaliu. Mano širdis jau tapo medžio šerdimi.

— Mama! Mama! — šaukė nusiminęs berniukas, o kai norėjo pažvelgti į jos akis, motinos bruožų jau nebuvo.

Tyliai supdamas šakas, toks kaip visi, prieš jį stovėjo medis.

BOSTONO

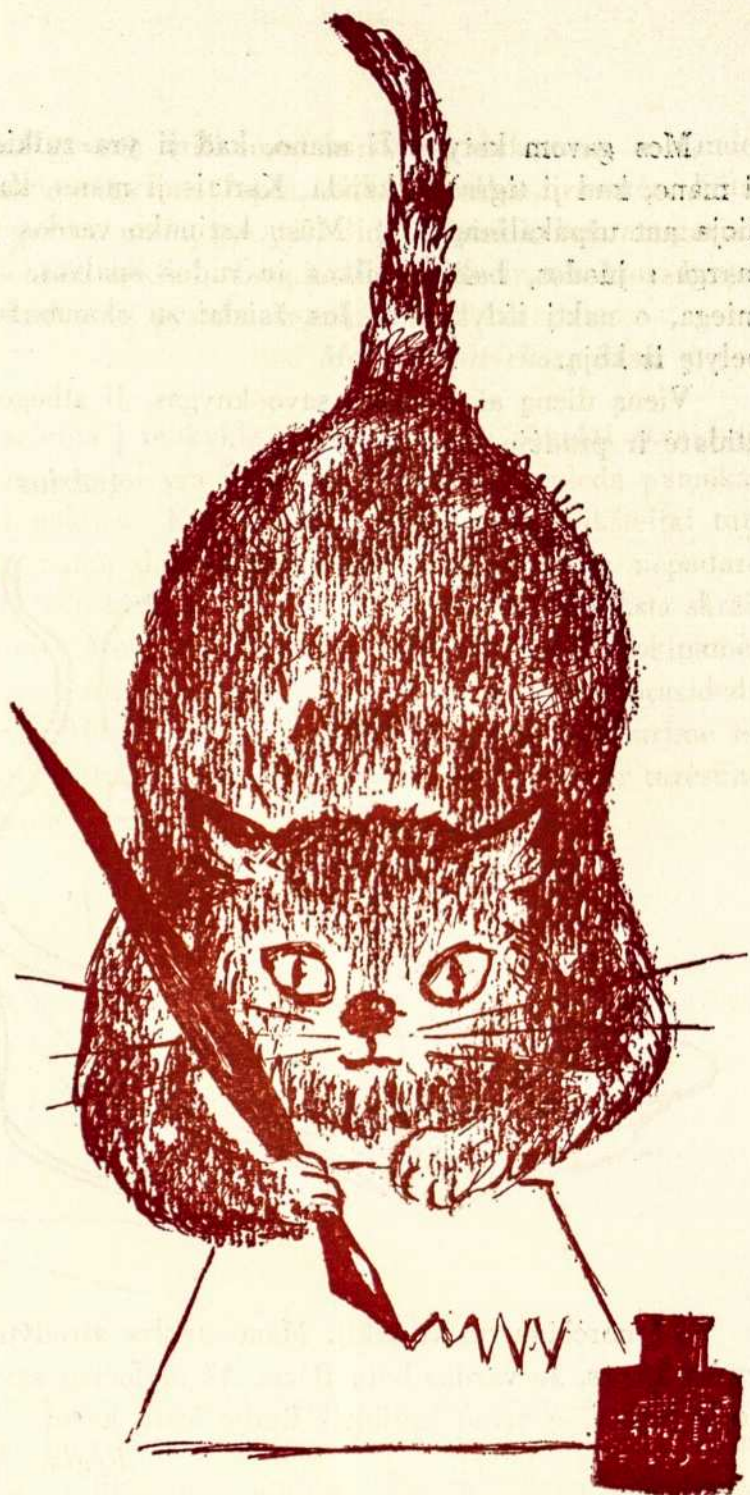
LITUANISTINĖS

MOKYKLOS

MOKINIŲ

RAŠINIAI

GYVULIAI

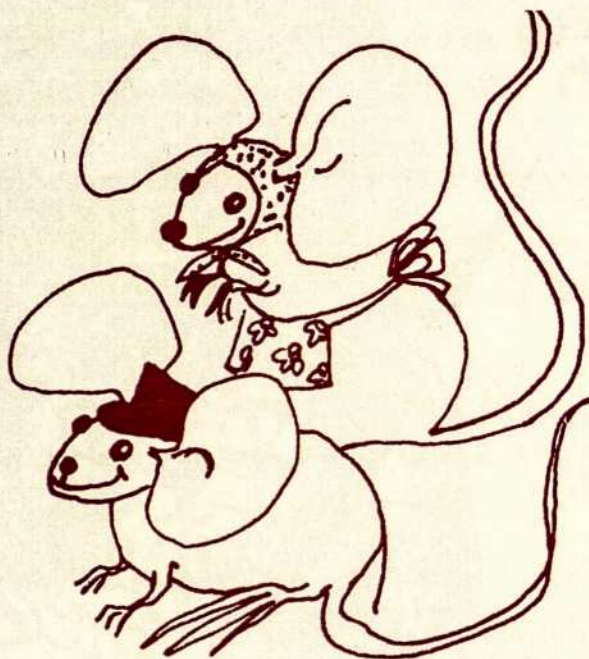
Vieną dieną aš žaidžiau sniege ir radau katytę. Ji buvo sušalus, nes lauke buvo labai šalta. Aš įnešiau ją į vidų, pavalgydinau ir paguldžiau lovytę. Jai labai patiko pas mus gyventi, bet mano mama neleido jos laikyti, tai atidavėm draugam.

Petras Čepas, 3 sk.

Mes gavom katytę. Ji mano, kad ji yra zuikis ir šokinėja. Kartais ji mano, kad ji tigras ir kanda. Kartais ji mano, kad ji žmogus ir vaikščioja ant užpakalinių kojų. Mūsų katinuko vardas yra Kudlė. Jos kailis margas: juodos, baltos, pilkos ir rudos spalvos. Beveik visą dieną ji miega, o naktį išdykauja. Jos žaislai su skambalais. Ji turi prikimštą pelytę ir koją.

Vieną dieną aš tvarkiau savo knygas. Ji atbėgo, paėmė vieną knygą, atidarė ir pradėjo skaityti.

Andrius Šležas, 3 sk.

Aš norėčiau turėti arklį. Mano arklys atrodytų šitaip: baltos kojos, rudas kūnas. Jo vardas būtų Bėris. Aš mylėčiau savo arklį. Užlipčiau ant jo ir jočiau, o mano šuniukas Rudis lėktų kartu.

Regina Kulbytė, 3 sk.

Kai mes dar buvome maži, savo "dalmatian" šunį turėjom atiduoti Andriaus močiutei ir tėvukui, nes pas mus nebuvo jam kur išsilakstyti. O ten jį išveda į mišką. Jo vardas buvo Klumpius. Dabar mes jau paaužę ir šį pavasarį gausime kitą šuniuką. Be to, dar turime katę ir pelytes.

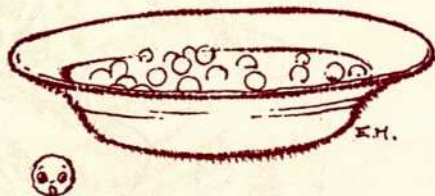
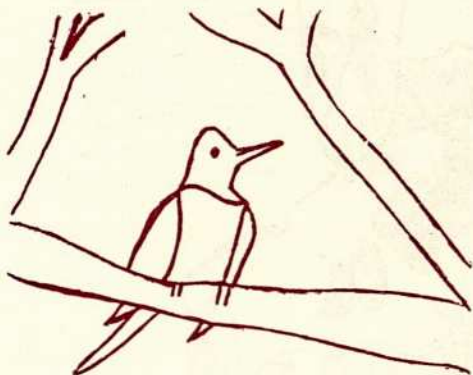
Ligija Bričkutė, 3 sk.

Laukiniai gyvuliai gyvena miškuose, laukuose, dykumose ir vandenyje. Miškuose ir laukuose gyvena lapės, vilkai, meškos, voverės, liūtai ir tиграi. O dykumose gyvena pelės, gyvatės, dideli vorai ir kupranugariai. Vandenyje gyvena ruoniai, rykliai, banginiai, varlės ir visokios žuvis. Kartais žmonės laiko laukinius gyvulius namuose.

Marius Navickas, 3 sk.

Paukščiai taip pat eina į mokyklą. Paukščiai turi išmokti skraidyti, gaudyti kirminus. Jų mokytojai yra jų tėvai. Paukščiai pradeda pamokas anksti ir mokinasi iki nakties. Kai pamokos pasibaigia paukšteliai turi irgi namų darbus. Jų namų darbai yra perskrist upę. Jeigu nepadaro namų darbo negauna iš tėvų kirminų. Kol ateina vasara jie išmoksta skraidyti ir susirasti kirminų. Mes irgi einame į mokyklą. Mes mokinamės lietuvių kalbos, Lietuvos istoriją ir geografiją. Mūsų pamokos prasideda 9 val. ir baigiasi 1 val. Mes neturime perskristi per upę, bet turime išmokti Lietuvos žemėlapi, parašyti rašinėlį. Kai mes užaugsime ir turėsime vaikų mes juos mokinsime.

Tadas Kulbis, 5 sk.

Prieš du metus tėveliai Velykoms man nupirko šešis ančiukus. Jie buvo labai gražūs ir aš juos labai pamilau. Tą vasarą lapė pagavo vieną antį. Man patiko žaisti su likusiomis antimis. Jos valgydavo bulką arba salotas iš mano rankų. Jos mėgo praustis baseine, kurį pastatė mano tėvelis ir senelis. Praeitą savaitę didelis juodas šuo užpuolė mano antis. Mama nespėjo jų išgelbėti. Liko tik viena antis. Jos vardas yra Violeta. Violeta dabar yra labai liūdna. Jai nepatinka būti vienai. Man irgi yra labai liūdna.

Aušrelė Vidugirytė, 2 sk.

KODĖL POLICIJA RADO TIEK MAŠINŲ DUOBĖJ...

Emerencijonas Tošė

Vienai raganai visai neaugo plaukai. Jai dėl to buvo didelė bėda, nes neturėjo prie ko prisegti raganiškos skrybėlės. O be skrybėlės, ragana nediršo naktimis ant šluotos skraidyti. Vargšė plika ragana visą laiką turėjo namie sėdėti.

Kartą raganos juodas katinas iš kažkur atvilko peruką. Ji tuoj atėmė tą peruką ir užsidėjo ant savo pliko pakaušio. Plaukai buvo ilgi, juodi ir susivėlę. Raganai puikiai tiko.

Dabar raganai trūko tik raganiškos skrybėlės.

Kai sutemo, ragana išbėgo į miestą. Kur nors, ji buvo tikra, ras tokių bokštukų, kuriuos darbininkai sustato ant gatvės. Kartais juos stato, kai dažo geltonas arba baltas linijas ar, kai taisydami gatves, iškasa didelę duobę. Tie bokštukai primena mašinoms neišterlioti šviežiai išdažytų linijų, kol dažai nenudžiūvę arba nurodo pavojų, kad mašinos į duobę neįkristų.

Ragana rado daug bokštukų sustatytų aplink didžiąją, gilią duobę vienoj miesto gatvėj. Ji surinko visus bokštukus ir nusinešė.

Grižus namo, ragana tuoj užsidėjo vieną geltoną bokštelį ant galvos. Jis nusmuko. Kartu su juo nusmuko ir raganos perukas. Bet ji greit sugalvojo, kaip šį reikalą sutvarkyti. Sumaišė košės ir ant jos sumurmėjo klijinius burtažodžius, kuriuos buvo radusi savo burtų vadovylyje. Iš karto pakvipo puikiais klijais.

Apsidžiaugus, kad viskas taip gerai jai einasi, ragana ištepė klijais pakaušį ir užsidėjo peruką. Dabar ji galėjo ir ant šluotos be baimės skraidyti ir net maudytis eiti (nors raganos, iš tikro, niekuomet maudytis neina). Bet, jei ji ir būtų per klaidą į vandenį pakliuvus, perukas nebūtų atsiklijavęs.

— Šminkenšmops! — sušuko ragana iš to didelio džiaugsmo ir užsidėjo ant galvos vieną bokštelį. Ji atrodė, kaip tikra ragana! Pagaliau! Strykt, strykt, strykt, straksėjo ragana po kambarį, tokia laiminga ji buvo!

Kai nustojo šokinėti, žiūri, kad jos smaila skrybėlė pradūrė lubose daug skylių. Naktį tai nieko, bet dienos metu per jas saulė švies. Raganai dienos šviesa labai nepatiko. Ir, be to, ji buvo alergiška lietaui.

Gerai, kad ragana turėjo daug geltonų bokštelių. Ji įkišo po vieną bokštelį į kiekvieną skylę — ir viskas! Kadangi dar buvo likę klijų, ragana greit į juos įpylė raudonų dažų ir gražiai išdažė. Dabar bokšteliai buvo ryškiai raudonos spalvos iš vidaus. Ragana labai mėgo raudoną spalvą — tai yra, ji buvo sekančioj vietoj po juodos.

Dabar ragana pasiėmė savo skraidomą šluotą ir ją nudulkino. Pasigavo savo katiną ir norėjo patupdyti ant šluotos. Bet katinas nebuvo pratęs skraidyti ir nenorėjo ant šluotos sėstis. Ragana turėjo jį pririšti! Katinas tupėjo piktas ir susiraukęs.

Atsidarius langą į lauką, ragana jau buvo pasiruošus išskristi. Ir tada ji padarė vienintelę klaidą: per staigiai pakilo! Jos skrybėlė pataikė tiesiai į vieną šviežiai klijaus dažytų bokštelių ir prilipo.

Ragana muistėsi, paskui spurdėjo, paskui ėmė spardytis. Nieko! Nė iš vietos! Mat, prieš pakildama, ji buvo stipriais burtais užbūrus savo skrybėlę, kad nenukristų nuo galvos iki pat ryto. Užtat skrybėlė nejudėjo. Ragana bandė su savo skraidomos šluotos kotu nukalt skrybėlę nuo galvos. Bet, tai nieko nepadėjo.

Raganos katinas pririštas ant šluotos visa tai matė ir ko nenumirė iš juoko. Jis raganą taip ipykino, kad ji pagriebė katiną už uodegos ir ėmė purtyti. Ji dar jam žadėjo kailį nulupt ir iškimšti jį!

Katinas nustojo juoktis, ir jiedu su ragana pagaliau susitaikė. Katinas raganai prižadėjo kitiems raganų katinams nieko, nė mažiausio žodelyčio, nesakyt apie tai, kas įvyko.

Sekantį rytą darbininkai atvyko toliau dirbti prie gatvių taisymo. Koks buvo jų nustebimas, kai jie rado didžiulę duobę gatvėj pilną pilnutėlę mašinų! Darbininkai tuoj pašaukė policiją. Visi laikraščiai apie tai rašė.

II. Atsakymas: "Tyla gera byla."

*I. Atsakymas: kuopa, vyti, daigas, du, rudas, sodai, A.S. (Antanas Sme-
iona). "Kai du stos, visados daugiau padarys."*

GALVOSŪKIAI

Paruošė A. Mironas

I

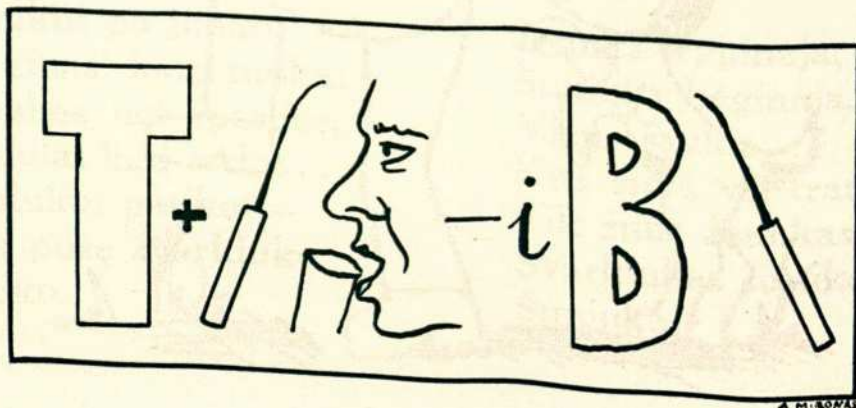
Šis galvosūkis vadinamas “polilografu”. Tiksliau lietuvių kalboje tai būtų “daugiažodis”. Pagal apibūdinimus, atspėk kurių žodžių reikalaujama ir vietoje skaičių į keturkampius įstatyk tų žodžių raides. Kai pabaigsi, gausi dainelės posmą. Tik atsargiai, čia nėra paprastas kryžiažodis! Raidės nedamos iš eilės, bet tik tuose keturkampiuose, kurių skaičiai nurodyti.

1, 19, 15, 24, 2 = Lietuvos Vyčių arba kariuomenės grupės pavadinimas.
 10, 29, 7, 21, 12 = Lietuvos valstybės ženklas.
 4, 27, 11, 20, 25, 30 = Augalas, vos iš žemės išlindęs.
 17, 5 = Skaičius.
 28, 23, 14, 18, 9 = Riešutas yra (spalva).
 16, 8, 26, 13, 3 = Vaisinių ir kitokių medžių plotai.
 22, 6 = Buvusio Lietuvos prezidento inicialai.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

II.

Šis galvosūkis vadinamas “rebusu”, t.y. daiktinis galvosūkis. Vietoj nupaišytų daiktų, parašyk žodžius. Jei teisingai surašysi žodžius (arba raides), gausi lietuvišką patarlę.

JONUKO ŠVARKELIS

Lietuvis

Nunėrė mamytė
Joneliui švarkelį —
Raudoną, raudoną,
Tarytum aguona.
Jonukas didžiuojas:
Tik riečia, tik kelia
Noselę.

Čia pat pasisuko
Kaimynų šuniukas —
Ir puola!
Ir loja iš tolo,
Ir kelia aliarmą.
Ir tempia Jonuką
Už skverno.

**Jonukai po juoko.
Jis ginas, kaip moka:
Jonukas net spardos,
O siūlai kad ardos...
Šuniukui patiko —
Vos pusę švarkiuko
Beliko.**

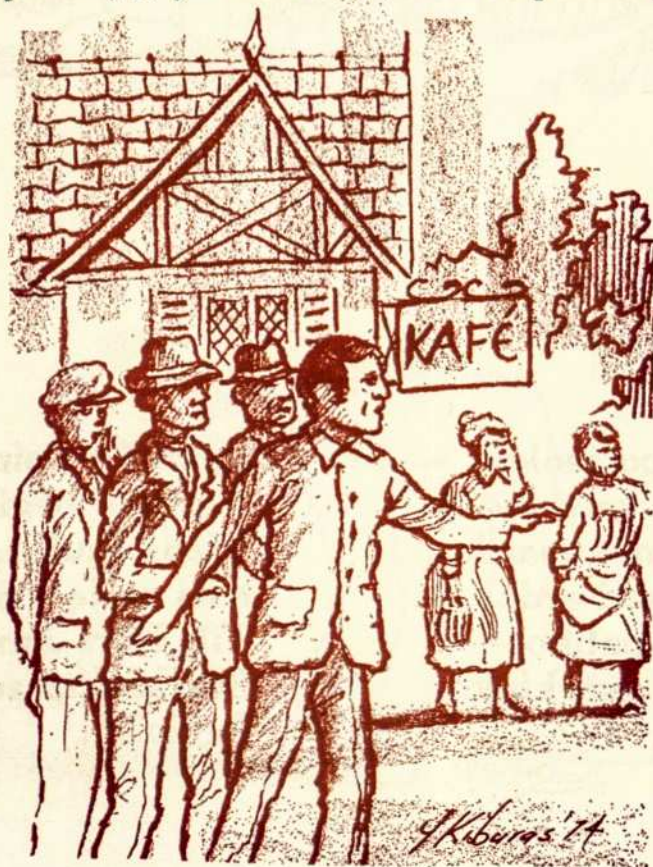
**Jonuks trypinėja,
Šuniuks bėginėja.
Viens šaukia,
Kits siūlą vis traukia.
Tik žiūri Jonukas —
Švarkiukas susuko
Šuniuką!**

BAILYS

Vytautas Abromaitis

Tai atsitiko prieš 30 metų Vokietijoje. Mes keli lietuviai, kartu su daugeliu kitų tautybių žmonėmis, dirbome lėktuvų įmonėje. Antrasis pasaulinis karasėjo prie pabaigos. Beveik kasdieną matėme ištisus pulkus anglų ir amerikiečių lėktuvų, skrendančių daužyti Vokietijos miestų. Kai užkavkdavo sirena, skubėdavome į slėptuvę, nes niekad nežinojom, kada ateis eilė to miesto, kuriame gyvenome.

Vieną šeštadienį lėktuvai pasirodė virš mūsų miesto. Beveik dvi valandas bombonešių eskadrilės sėjo bombas virš mūsų galvų. Sudaužė didelę dalį miesto. Netoli nuo slėptuvės buvęs zoologijos sodas taip pat nukentėjo. Per radiją paskelbė, kad pro sulaužytas užtvartas pabėgo kelta pavojingų žvėrių. Radijo pranešėjas prašė tuoj pat informuoti policiją, jei kas tuos žvėris pamatytų.

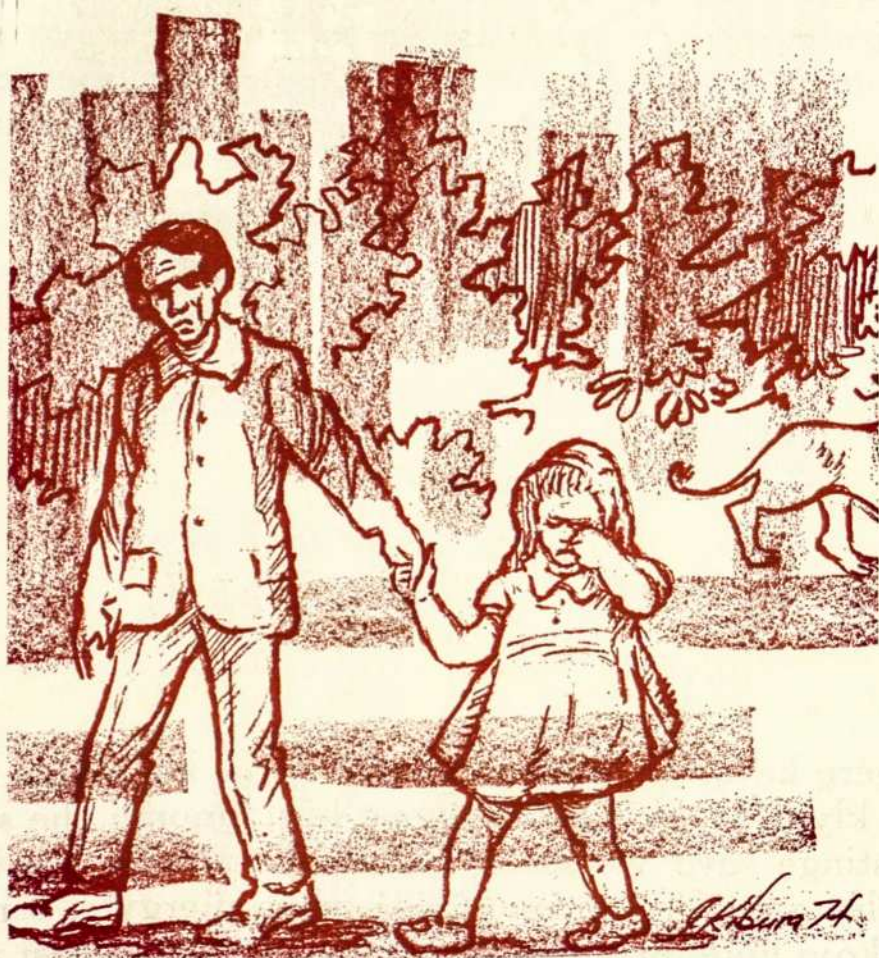
Sekančią dieną, sekmadienį, mes trys lietuviai draugai išėjome apžiūrėti sudaužyto miesto. Grįždami namo, sustojome parko kavinėje išgerti kavos. Prie mūsų staliuko prisėdo du mūsų pažįstami, kurie kartu su mumis dirbo — jugoslavas ir vengras, Laszlo.

Išgėrę kavą, jau visiėjome pro duris, kai staiga išgirdome klyksmą. Parke pamatėme būrį žmonių. Jie stovėjo sustingę savo vietose ir baimingai žiūrėjo į krūmus aikštelės gale. Prie krūmų žaidė maža mergytė, o netoli jos tykojo liūtė, pritūpusi prie žemės ir pasiruošusi pulti.

Mes visi prisiartinome prie išsigandusių žmonių. Ir mes, kaip jie, nežinojome ką daryti. Koks nors staigus judesys galėjo liūtę dar labiau supykinti. Vengras Laszlo išsiskyrė iš mūsų tarpo ir, ramiu, lėtu žingsniu nuėjo per pievą į krūmų pusę. Mes netikėjome savo akimis! Štai Laszlo artinasi prie laukinio žvėries, pasiruošusio pulti.

Laszlo būdą mes visi gerai pažinome. Jis buvo tikras bails. Kai užkalkdavo sirena, prieš bombonešiams atlekiant, vengras pirmas bėgdavo į slėptuvę. Jis visuomet labai žemai nusilenkdavo vokiečiui prižiūrėtojai lėktuvų įmonėje. O dabar, tas bails Laszlo žingsniavo prie liūtės, lyg būtų išėjęs paprastam popietiniam pasivaikščiavimui. Jisėjo iškėlęs galvą ir akis įsmeigęs tiesiai į liūtę.

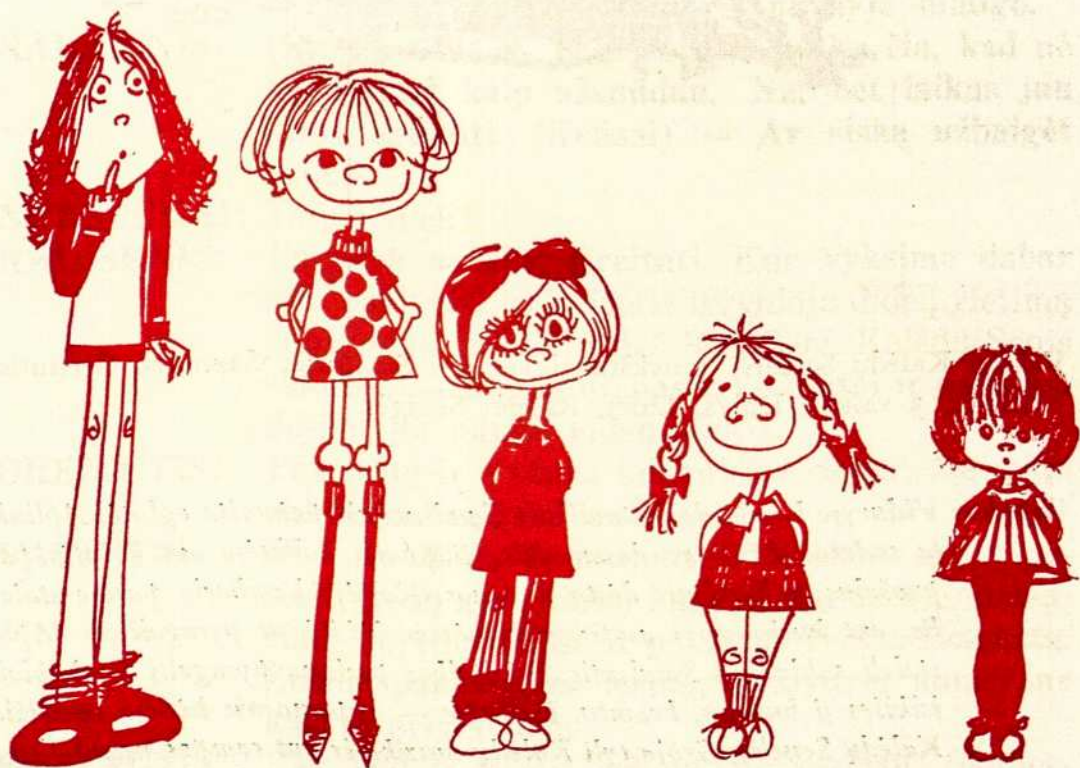
Pasiekęs mergaitę, vengras sustojo. Nedarydamas jokių judesių, stovėjo akis įbedęs į plėšrųjį žvėrį ir kažką kartojo. Praėjo ilga minutė. Liūtė atsistojo ir pamažu nuėjo atgal į krūmus.

Lyg niekur nieko, Laszlo paėmė mergaitę už rankutės ir nuvedė ją prie nustebusių žmonių būrio. Tame būryje buvo ir mergaitės senutė auklė. Palikęs ten mergaitę, Laszlo grįžo pas mus.

— Kaip tu išdrįsai priėti prie alkanos liūtės? — puolėme ją klausinėti. — Juk ji galėjo tave pulti ir sudraskyti!

O jis, tas mūsų bailusis Laszlo, ramiai nusišypsojo ir atsakė:

— Ko man bijoti? Savo tėvynėje Vengrijoje aš dirbau cirke. Treniruodavau liūtus cirko pasirodymams.

KALĖDŲ SENELIO APSILANKYMAS

Paruošė Irena Regienė

Veikia: Kalėdų Senelis; 4 nykštukai (elfai): Smalsutis, Sapnutis, Greitutis, Vaidutis; 3 vaikai: Daiva, Linas, Raselė; Snaigės.

Vaizdas: Viduryje kambario lietuviškais šiaudinukais papuošta eglutė. Aplink ją sudėtos dėžės su dovanomis. Sapnutis kabinėja ant eglutės papuošalus, o Vaidutis dėsto dovanas. Kairėje kambario pusėje stotelis, ant kurio stovi qotis, stiklinės ir lėkštė su pyragaičiais. Apie stotelį sukinėjasi Smalsutis. Prisitaikęs pasiima pyragaitį ir skubiai, išikišęs jį burnon, kramto. Dešinėje — supamojoje kėdėje snaudžia Kalėdų Senelis. Groja tyli Kalėdų muzika ir ant rampos nesudėtingą šokį šoka snaigės. Muzikai nutilus, snaigės susėda krūvelėn, (vaizduoja pusnį) kairėje rampos pusėje.

- SAPNUTIS:** Žinai, Vaiduti, šią naktį aš žmonių vaikams pavydžiu.
- VAIDUTIS:** Kodėl?
- SAPNUTIS:** Jei vaikas būčiau, tai dabar minkštoje lovelėje miegočiau ir apie Kalėdų Senelio dovanas sapnuočiau. Nereikėtų naktį pūgoje keliauti, o pas-
kui visą savaitę paraudusia nosimi vaikščioti ir čiaudėti.
- VAIDUTIS:** O man smagiau su Kalėdų Seneliu keliauti ir geriems vaikams dovanas dalinti. Gi kad nosies nenušaltum, užtrauk ant jos kepurę.
(Iš kairės scenos pusės įbėga Greitutis.)
- GREITUTIS:** (Į nykštukus) Ką veikiat taip ilgai? Ar dovanas sudėjot jau? Keliauti laikas mums toliau! (Pri-
bėga prie Kalėdų Senelio ir lengvai jį purto.)
— Seneli, seneli, pabuski! Nemiegok! Pažvelk pro langą! Štai, antai, nerimsta rogėse pakinkyti elniai ir snaigės palydovės pusnyje sumigo.
- KAL. SENIS:** (Ražosi kėdėje) Taip gera ir jauku čia, kad nė nepajutau, kaip užsnūdau. Na, bet laikas jau kitur keliauti. (Keliasi) — Ar viską užbaigėt čionai?
- NYKŠTUKAI:** Taip Seneli!
- KAL. SENIS:** Parodyk sąrašą, Greituti. Kur vyksime dabar reik pažiūrėti. (Greitutis išvynioja didelį rietimą popieriaus ir laiko prieš Kal. Senį. Kalėdų Senis skaito): — Dar milijonas trys šimtai ir penkiasdešimt du namai mūsų laukia.
- GREITUTIS:** Pas Rūtą ir Vytuką keliaukime dabar. Jie tokie paklusnūs ir geri mokiniai.
- VAIDUTIS:** Ne, pas Rimą ir Laimutę skubėkime greičiau-
siai! Tokių gerų vaikų kaip jie dar niekur nema-
čiau. Tėvelių klauso ir pamokas visada išmoksta. Žiemą paukšteliu-
s išsina, paklydusį šunelį ar katytę prigludžia.
- SMALSUTIS:** Pas Algį ir Nijolę keliaukime verčiau! Skanesnių pyragaičių kaip pas juos niekur kitur ne-
ragavau.

SAPNUTIS: Tau tik pyragaičiai amžinai terūpi. Mes dirbom čia, o tu vien pyragaičiais smalyžavai!

SMALSUTIS: (pasipiktinęs) Netiesa! Aš vos vieną pyragaitį tepasiėmiau. Ir tai patį mažiausią...

NYKŠTUKAI: Mažiausią... Tik jau ne tu!

KAL. SENIS: Na, nesiginčykit! O kur keliausim nuspręsiu aš pats! Pažadink snaiges, Greituti. O jūs, pabai-
kit čia darbus greičiau...

SMALSUTIS: (verksmingai) Seneli, aš alkanas labai, o pyra-
gaičių kvapas nosele man kutena. Ir pieno nori-
si labai...

KAL. SENIS: Neliko laiko vaišėms jau. Ir taip čia užsibuvom
per ilgai.

SMALSUTIS: Seneli, negerai... Nelinksmos bus vaikams Ka-
lėdos, kai rytą atsikėlę vaišės nepaliestas atras.
Gi jie jas mums paliko...

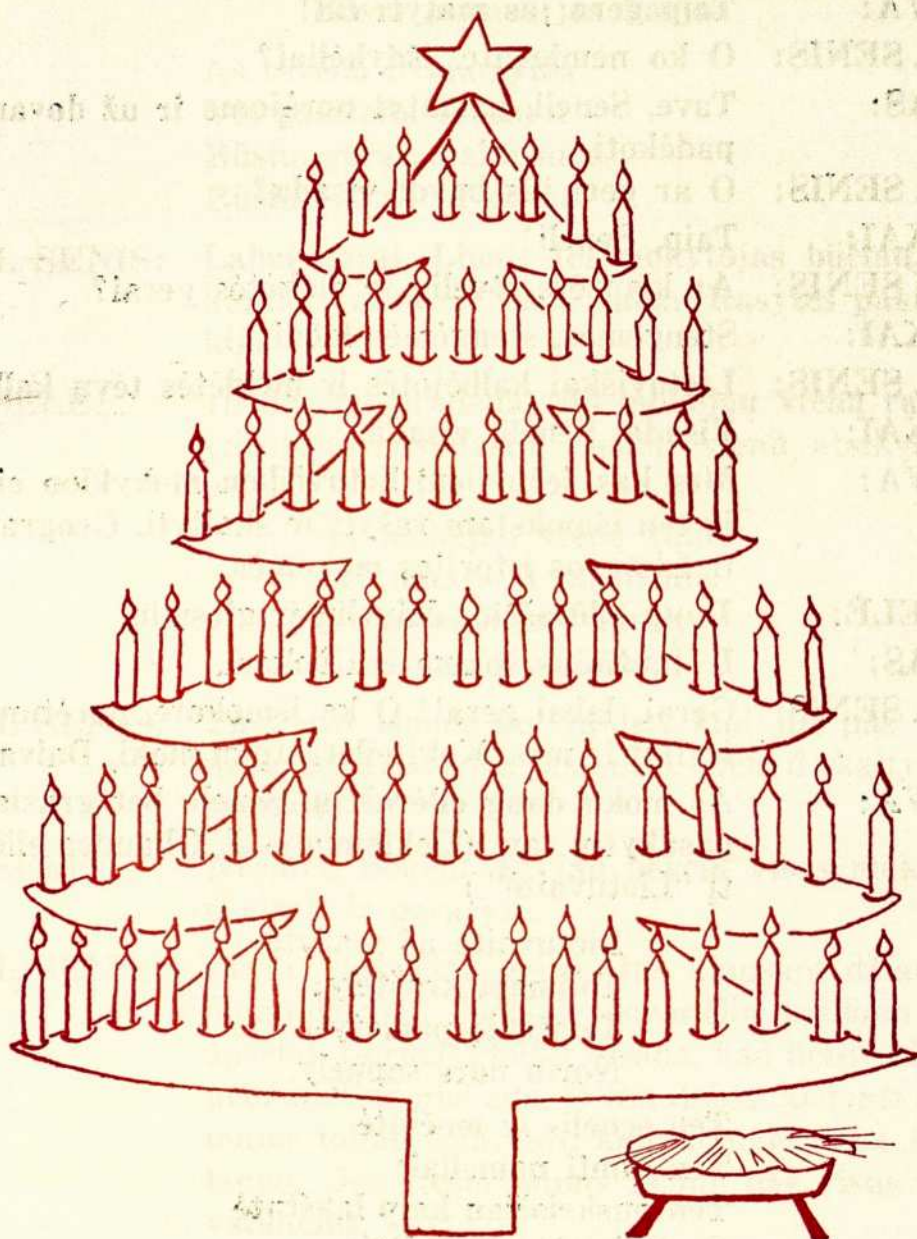
KAL. SENIS: Na, jeigu taip, tai vaišinkimės! Tik neperdaug
ir neperilgai, (sėdasi supamon kėdėn).

NYKŠTUKAI: Ačiū, Seneli, ačiū!

SAPNUTIS: Ir mano pilvelis tuščias jau...

VAIDUTIS: Saldžiųjų sausainiukų norisi ir man! (Nykštu-
kai puola prie stalelio).

GREITUTIS: Palaukit, broliai! Pirma Seneliui...
NYKSTUKAI: Tiesą sakai! (Neša lėkštę su pyragaičiais. Kai-
rėje pusėje iš užkulisių vaizdą stebi trys piža-
momis apsirengę vaikai.)

RASELĖ: Kalėdų Senelis!
DAIVA: (Tildo) Šššš...
(Kal. Senis ir nykštukai žiūri vaikų pusėn.)

KAL. SENIS: Na, ką aš čia matau! Daiva, Rasytė ir Linukas! ...Ateikite, ateikite arčiau! (Vaikai nedrąsiai artinasi.)

VAIKAI: Labas vakaras, Seneli ir nykštukai!

DAIVA: Taip gera jus matyti čia!

KAL. SENIS: O ko nemiegate, išdykėliai?

LINAS: Tave, Seneli, pamatyt norėjome ir už dovanėles padėkoti.

KAL. SENIS: O ar geri jūs buvot visada?

VAIKAI: Taip, Seneli!

KAL. SENIS: Ar klausėte tėvelių ir mokėtės gerai?

VAIKAI: Stengėmės, stengėmės labai...

KAL. SENIS: Lietuviškai kalbėjotės ir meldėtės tėvų kalba?

VAIKAI: Visada, Seneli, visada.

DAIVA: Mes kas šeštadienį lietuviškon mokyklon einam ir ten išmokstam rašyti ir skaityti. Geografijos ir Lietuvos istorijos mokomės.

RASELĖ: Daug eilėraščių, dainelių ir giesmių.

LINAS: Ir tautinius šokius ten šokam.

KAL. SENIS: Gerai, labai gerai! O ką išmokote, norėtumėm išgirst ir mes. Kokį eilėraštį tu moki, Daiva?

DAIVA: Aš moku daug eilėraščių, Seneli, bet gražiausią pasakysiu tau. (Deklamuoja J. Gliaudos eilėraštį "Lietuvaitė".)

Lietuvaitė aš mažytė
Tolimam kraštely;
Tėviškėlę pamatyti
Noriu nors sapnely.

Ten senelis ir močiutė,
Ten gimti nameliai:
Ten nuskrisčiau kaip lakštutė
Greitaisiais sparneliais.

KAL. SENIS: Labai gerai, mažyte. Tave klausydamasis net ir Dievulis danguje džiaugiasi. O ką tu, Linai, išmokai?

LINAS: (drąsiai deklamuoja)

Aš tėvynei, kur tik stosiu,
savo darbus vis aukosiu —
Būsiu pirmas mokinys,
Būsiu pirmas jos karys.

Aš tėvelio ir mamytės
Vis pasižadu klausyti —
Būsiu geras, paklusnus,
Būsiu tikras jų sūnus.

KAL. SENIS: Labai gerai, Linai. Jei mokytojas būčiau, penketuką gautum. Na, o dabar Rasytės paklausykim.

RASELĖ: (nedrąsiai pradeda) Aš mokėjau vieną raidę...
(Sustoja, susimasto, paskui vienu atsikvėpimu atpila)

Aš mokėjau vieną raidę,
Bet manęs ji pasibaidė.
Ir kol mokiausi kitas,
Ji nubėgo pas vištas.

KAL. SENIS: Tu gerai išmok tas raides, kad jos pas vištas nebėgtų. Jei vištos jas sules, niekad skaityti neišmoksi.

RASELĖ: Nesules, Seneli. Aš jau beveik visas moku paskaityti ir parašyti.

KAL. SENIS: Gerai, vaikučiai, gerai. Jus klausant džiaugiasi mano širdis. Todėl ir dovanėlių palikom jums apsčiai. Geručiai būkit visada, kad lietuviais esat neužmirškit niekada. O jau dabar keliauti laikas mums toliau. Žiūrėkit, kaip snaigės šoka ten už lango. Jos tiesia mums kelius pas visus gerus vaikučius.

(Groja tyli muzika, ir iš lėto užsitraukia uždanga, tuo pat laiku ant rampos šoka snaigės.)

ALP 1785
Larch.

DĖMESIO! EGLUTĖS JUBILIEJUS.

1975 metais EGLUTĖ mini 25 metų gyvavimo sukaktį.
Su metais, kyla ir pragyvenimo kaina.

Nuo 1975 metų sausio mėnesio, metinė EGLUTĖS prenumerata \$7.00.

91.189123